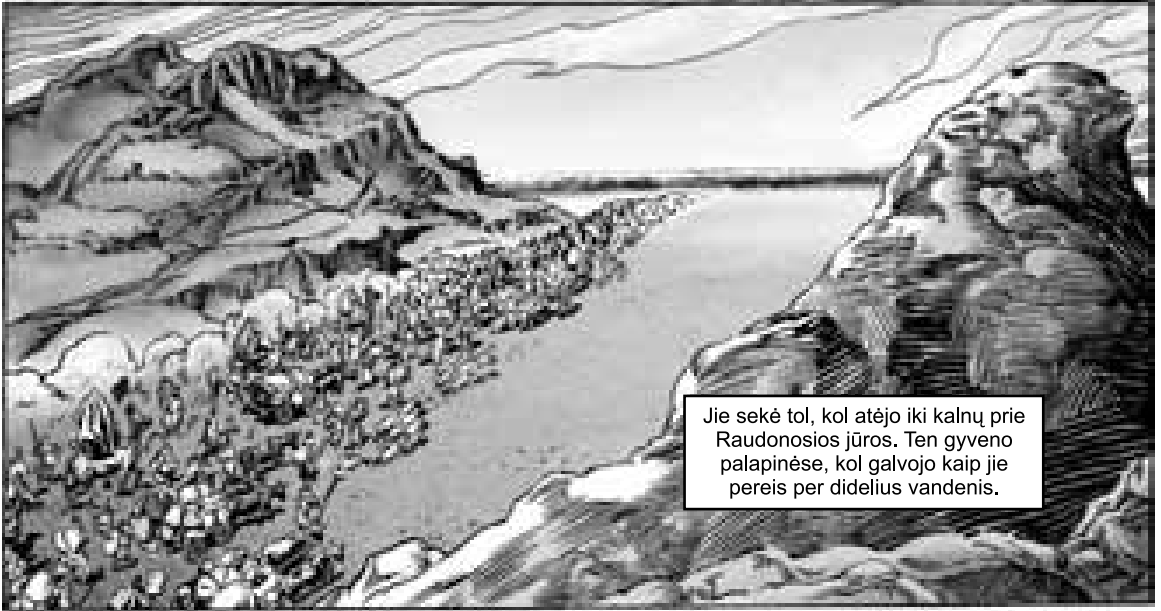

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן לֵאמֹר
תִּהְיֶה תְהוֹמָה וְרוּחַ אֵל הַיָּם מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי
יָם: וַיֹּאמֶר אֵל הַיָּם יְהִי אֹרֶךְ וַיְהִי-אֵל

**4 SKYRIUS:
IŠĖJIMAS**

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן לֵאמֹר
תִּהְיֶה תְהוֹמָה וְרוּחַ אֵל הַיָּם מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי
יָם: וַיֹּאמֶר אֵל הַיָּם יְהִי אֹרֶךְ וַיְהִי-אֵל

Jie sekė tol, kol atėjo iki kalnų prie Raudonosios jūros. Ten gyveno palapinėse, kol galvojo kaip jie pereis per didelius vandenis.

Po to, kai faraonas gedėjo savo vaiko, jo pyktis išaugo labiau nei kada nors. Kodėl jis leido vergams išeiti?

Paruoškite kovos vežimus. Persekiokite žydus. Nužudykite juos visus arba sugražinkite.

Bus taip, kaip pasakėte, jūsų didenybe.

Žiūrėkite,
egiptiečių armija atlekia!
Mes spąstuose šioje
dykumoje!

Mozė atvedė mums čia
numirti. Buvo geriau gyventi,
kaip vergui, nei mirti šioje
Dievo apleistoje vietoje.

Kai egiptiečiai pamatė
bejėgius žydus ir prisiminė
visas bėdas, kurias jie sukėlė
Egipte ir buvo pasiruošę žudyti.

Iš šonų yra kalnai
ir vanduo priešais mus.
Mes spąstuose.

Nieko nėra, ką
Dievas padarytų, kad
išgelbėtų mus.

Stovėkite
kur esate. Dievas
išgelbės mus
galingu būdu.

Dievas dar kartą
užkietino faraono širdį. Po
šios dienos daugiau niekada
nebepamatysite egiptiečių
armijos.

Kai atrodė, kad egiptiečių armija puls žydus, staiga didelis ugnies stulpas nusileido iš dangaus ir užkirto jiems kelią. Tą naktį žydai turėjo šviesą, bet egiptiečiai buvo tirstoje tamsoje.

Mozė iškėlė savo lazda virš jūros ir iš dangaus pakilo stiprus vėjas, pūsdamas į jūrą ir ji persiskyrė, palikdama sausą kelią jūros dugne.

Tai buvo didingiausias stebuklas. Izraelio vaikai ėjo per jūrą sausu dugnu.

Ateityje jie dainuos apie Dievą, kuris padarė kelią jūroje. Kiekvienas žinos, kad yra vienas Dievas ir jo vardas Jehova.

Kai žydai buvo beveik perėję, Dievas panaikino ugnies sieną, kuri sulaukė egiptiečius. Jie nebuvo matę jūros prasiskiriant, todėl jie lėkė tiesiai paskui žydus.

Pažiūrėkit į jų kūnus. Jūra pripildyta negyvų egiptiečių kūnais.

Žinoma, Jehova yra vienintelis Viešpats Dievas. Nėra jokio kito, kuris galėtų padaryti tokį dalyką. Visam laikui prisiminsime šią dieną.

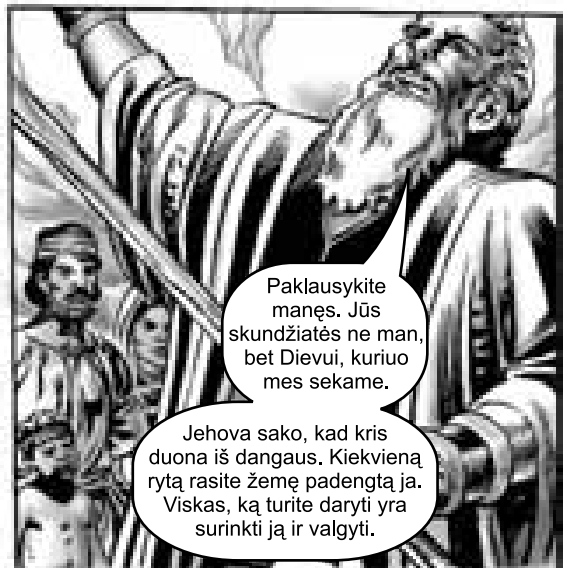
Palikdami jūrą ir mirusią egiptiečių armiją už savęs, žydų vaikai sekė Moze ir debesiu į neaprepiamą dykumą. Jie ir toliau valgė ir gėrė tai, ką nešėsi iš Egipto.

Po kelių kelionės dienų juos vedęs debesis sustojo prie vandens šaltinių. Žydai ten apsistojo palapinėse kol baigėsi maistas. Nebuvo vietos, iš kur gauti maisto. Atrodė beviltiška.

Mes galėjome pasilikti Egipte ir gyventi geriau nei šitai. Būdami vergai turėjome pakankamai valgyti. Čia nėra nieko valgyti.

Taip, ar mus atvedei čia numirti iš alkio?

Paklausykite manęs. Jūs skundžiatės ne man, bet Dievui, kuriuo mes sekame.

Jehova sako, kad kris duona iš dangaus. Kiekvieną rytą rasite žemę padengtą ja. Viskas, ką turite daryti yra surinkti ją ir valgyti.

Ką Mozė pasakė? Kaip gausime maisto? Vaikai alksta.

Jis sako, kad Jehova... kiekvieną rytą duos duonas iš dangaus.

Jau kaip ir laikas saulei pakilti. Ar tiki, kad bus duona ant žemės kaip Mozė sakė?

Mes badausime, jei nebus.

Ar kada nors girdėjai, kad duona kristų iš dangaus?

Ne, bet ir niekad nebuvau girdėjęs apie kelią per jūrą. Šis Mozės Dievas turi būti Pasaulio Kūrėjas. Nemanau, kad jam per sunku padaryti, kad duona kristų iš dangaus. Eime, jau laikas. Eime pažiūrėti.

Duona iš dangaus, kaip ir jis sakė.

Kodėl mes visada abejojame?

Žiūrėk! Ji visur!

O, ji skani! Ji medaus skonio.

Tikrai Jehova yra Dievas ir Mozė Jo pranašas.

Tol, kol jie buvo dykumoje, Dievas maitino juos dangiška angelų duona.

Kol debesis buvo virš jų stovyklos, žydai pasilikdavo prie vandens šaltinių ir valgė duoną iš dangaus, bet pradėjus debesiui judėti, jie susikraudavo savo palapines ir sekdavo juo į nepažįstamą dykumą.

Bet atėjo laikas kai jiems pritrūko vandens.

Taigi, jis davė mums duonos, bet dabar nužudys mus troškuliui.

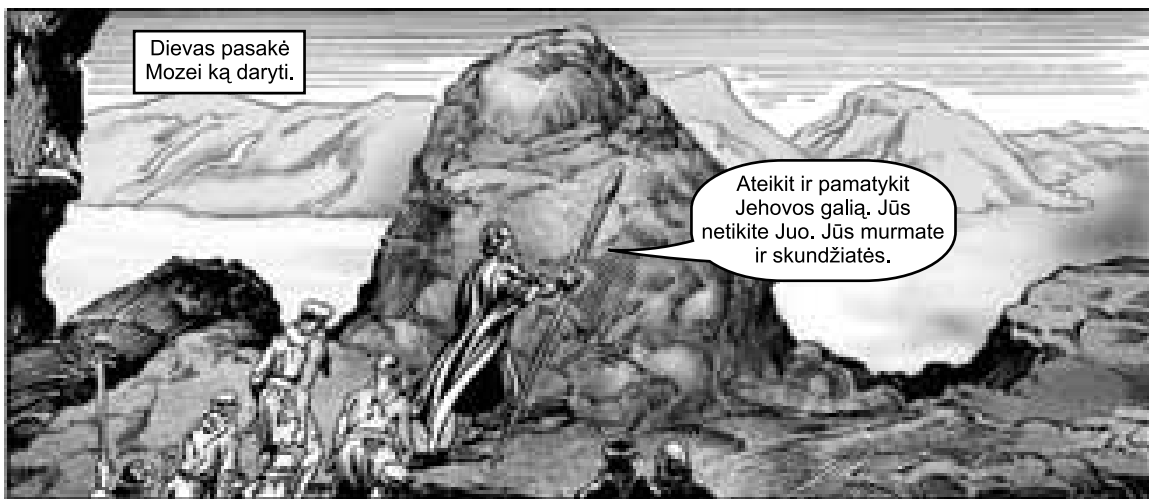
Mano maža mergaitė mirs, jei greit neatsiras vandens.

Turėjome pasilikti Egipte. Kitą dieną visi mūsų galvijai bus negyvi ir po to pradės mirti vaikai. Mes turėtume trenkti tau į galvą akmenimis.

Ar Dievas su mumis ar ne?

Eisiu ir pakalbėsiu su Jehova.

Dievas pasakė
Mozei ką daryti.

Ateikit ir pamatykit
Jehovos galią. Jūs
netikite Juo. Jūs murmate
ir skundžiatės.

Jis davė jums
duonos ir dabar duoda
vandens iš šios tuščios
uolos.

Pliaukšt!

Aiiiii!

Vanduo
tekėjo kaip
upė.

Debesis vėl pajudėjo ir
žydai susikrovė viską ir sekė į
dykumą prie Sinajaus kalno.

Ten Mozė meldėsi ir
Dievas vėl jam prakalbo.

Primink jiems
apie viską, ką padariau
egiptiečiams ir kaip Aš
išlaisvinau juos, maitinau juos
ir daviau jiems vandens
iš uolos.

Pasakyk jiems, kad
jeigu jie klausys mano
įsakymų, jie bus mano
ypatinga tauta virš kitų
tautų, esančių žemėje.
Jei jie paklus, jie taps
kunigų karalyste.

Moze, kai kalbėsiu
su tavimi, Aš ateisiu tirštu
debesiu, kad tauta galėtų
pamatyti ir išgirsti bei
žinoti, kad tai Aš.

Moze nusileido nuo kalno ir pasakė tautai viską, ką Dievas buvo sakęs.

Tada eikite, išplaukite savo drabužius ir apiplaukite kūnus, pasiruoškite garbinti Dievą. Praėjus trimis dienoms jus aplankys Dievas.

Mes paklusime. Darysime viską, ką Dievas sako.

Kaip Dievas nurodė, trečią dieną visa tauta susirinko prieš kalną laukti, kada Dievas kalbės. Keistas debesis nusileido ant kalno ir tada...

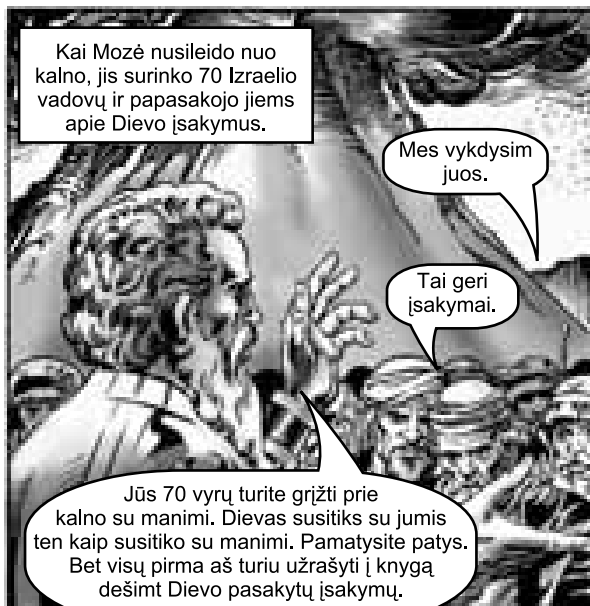
Moze, užlipk ant kalno.

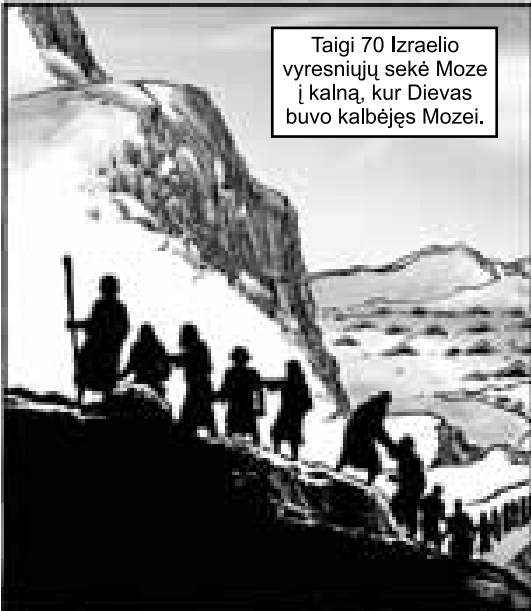

Moze, Aš esu Dievas Jehova, kuris išvedė jus iš Egipto šalies. Kai leisies žemyn, nužymėk ribas aplink šį kalną.

Jei bet koks žmogus palies šį kalną, mirs. Aš duosiu dešimt įsakymų, kuriuos tu turi pasakyti tautai.

Taigi 70 Izraelio vyresniųjų sekė Moze į kalną, kur Dievas buvo kalbėjęs Mozei.

Staiga priešais jus pasirodė Dievo sostas.

DIEVO ŠLOVĖ!

Tie 70 vyresniųjų žiūrėjo kaip Mozė lipo į kalną ir pradingo spindinčioje Dievo šlovėje.

TOKS GROŽIS!

IR ŠLOVĖ.

Nėra kito žmogaus kaip Mozė, kuris kalba su Dievu veidas į veidą.

Moze, tu liepsi tautai padaryti šventyklą, kurioje garbinsit mane. Joje bus aukuras aukų aukojimui ir šventa vieta, kur Aš galėsiu susitikti su vyriausioju kunigu kartą per metus, per visas kartas.

Aš tau tiksliai pasakysiu kaip pastatyti šventyklą. Levio giminė bus mano kunigai ir Aaronas bei jo sūnūs po jo bus vyriausias kunigais. Jie mokys žmones teisumo ir jie aukos aukas, kai tauta nusidės.

Prieš kelias savaites jis pradingo ugnyje ant to kalno. Šiuo laiku turėtų būti miręs.

Taip, mes negalime sėdėti čia, šioje dykumoje amžinai.

Mums reikia dievo, kuris vestų mus kaip vedė Mozė.

Pasidarykime auksinį mūsų dievo atvaizdą.

Mozė miręs. Aaronas padarys mums dievą iš aukso, kuris nuves mus atgal į Egiptą.

Duokite mums savo auksą.

Savo pačių rankomis neišmanėliai sukūrė veršio statulą ir pavadino ją dievu. Pirmasis Šėtono atvaizdas prieš jam nusidedant buvo veršio. Nors ta tauta nežinojo, Šėtonas buvo įkvėpęs juos garbinti jį.

Aaronas sekė tautos norais ir padėjo jiems pastatyti auksinį veršį.

Štai jūsų dievas, kuris išvedė jus iš Egipto šalies. Rytoj mes parodysim didelę auką ir garbinsim Jehovą.

Aaronas buvo toks kvailas. Jis žinojo, kad atvaizdas nebuvo dievas, bet jis bijojo tautos.

Dievas jau buvo įsakęs nedaryti jokio atvaizdo garbinimui, bet jie sekė savo pačių sivaizdavimais.

Tauta šokoirapsinuogino. Jie pasigėrė ir turėjo nesantuokinių santykių. Dievas buvo pasiruošęs juos visus sunaikinti ir siųsti juos į liepsnas, kurias Jis buvo paruošęs Šėtonui ir jo angelams.

Dievas kalbėjo Mozei ir sakė: „Leiskis dabar žemyn. Tauta labai nusidėjo. Jie apsinuogino ir šoka priešais stabą. Turėčiau visus juos nužudyti. Jų širdys užkietėjusios. Jie nevaikšto teisume.“

Mozē supyko, kai pamatē, kad tauta buvo pamiršusi Dievą, ir kad pasidarė sau staba.

Jūs
sulaužėte Dievo
įsakymus!

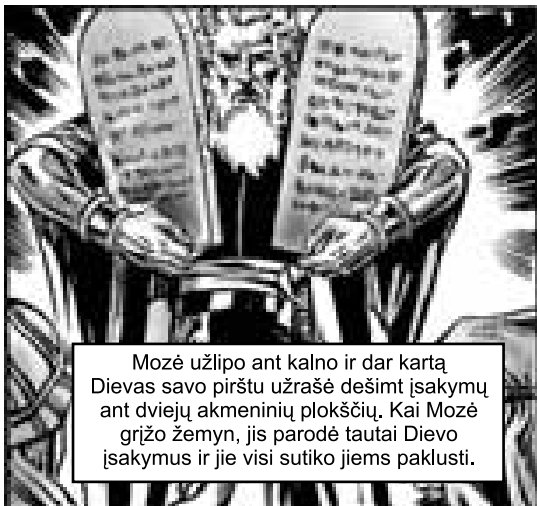
Mozė sudaužė akmenines
plokštes, ant kurių buvo
užrašyti įsakymai.

Ar jis nesakė
neturėti kitų dievų tik
Jehovą? Ar gali jūsų rankomis
padaryta statula būti
jūsų kūrėja?

Mozė sudaužė auksinį
veršį ir sutrynė į dulkes.

Možė užlipo ant kalno ir dar kartą Dievas savo pirštu užrašė dešimt įsakymų ant dviejų akmeninių plokščių. Kai Možė grįžo žemyn, jis parodė tautai Dievo įsakymus ir jie visi sutiko jiems paklusti.

Dievas sako, kad esate kietos širdies ir maištinga tauta. Kai nusidėjote, Jis pasakė man, kad jus visus nužudys. Meldžiausi už jus ir jis pašalins jūsų nuodėmę. Jehova tikrai yra gailestingas ir atlaidus.

Dievas davė nurodymus šventyklos statymui. Jei statysime ją pagal Jo reikalavimus, jis susitiks su mumis tenai. Kadangi visi esam nuodėmingi, Dievas parūpino būdą, kuriuo galime priartėti prie Jo.

Levitų giminė kasdien aukos kraujo aukas. Kiekvienais metais vieną kartą kraujas bus padedamas ant Sandoros skrynios. Kai Dievas matys kraują antskrynios, taip kaip jis darė Egipte, Jis paslėps mūsų nuodėmes ir mes nemirsime. Tai Dievo atleidimo būdas.

Ir šventykla buvo baigta ir kunigas pradėjo aukoti kasdienes aukas. Kai Dievas matė tikėjimą tų, kurie aukojo gyvulių kraują, Jis paslėpė jų nuodėmes.

Bet tauta nebuvo laiminga pasilikdama dykumoje, todėl ji visą laiką skundėsi.

Tačiau atėjo diena, kai jų skundai ir netikėjimas privertė Dievą jiems atnešti bausmę.

Aaa! Žiūrėkite. Gyvatės....jūsų daugybė!

Dievas paruošė daug nuodingų gyvačių, kad jos įeitų į stovyklą ir ieškotų šilto kūno. Dievas gailestingas, bet jis neleis nuodėmei tęstis amžinai.

Tuoj stovykla prisipildė nuodingų gyvačių.

Dieve padėk mums!

Bet gyvatės juos rasdavo net naktį jų palapinėse.

Padėkite man. Man įkando.

Neeeeeee!

Ne, Joabai!

Mama!

Net vaikai nukentėjo dėl tėvų nuodėmių.

Iš visos stovyklos buvo girdėti šaukšmai ir sielvartai. Atpildas už nuodėmę yra bausis.

Šitai yra visoje stovykloje ir net kas minutę blogėja. Daugelis jau mirė.

Turime surasti Mozę. Tai tikrai Dievo darbas. Jis supykęs ant žmonių už jų nuodėmes.

Taukšt!

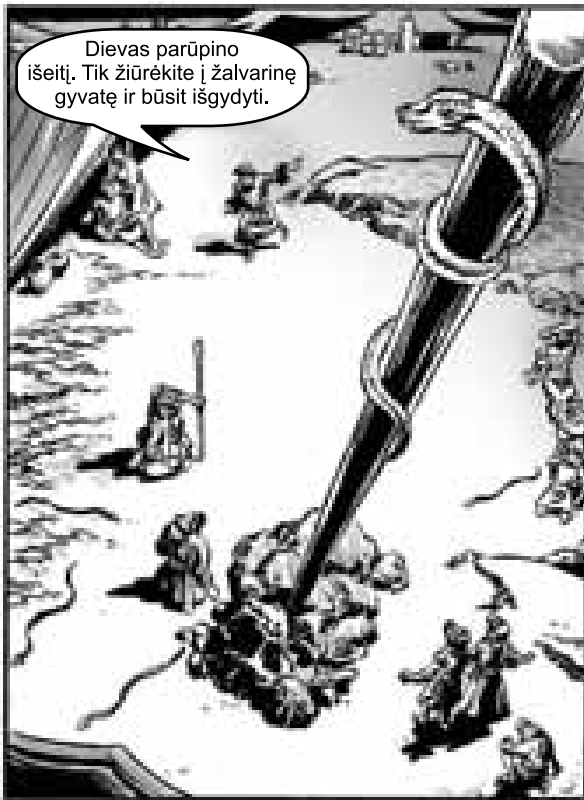
Turi pakalbėti su Dievu. Mes nusipelnome tokios bausmės, bet paprašyk jo parodyti gailingumą.

Kada tie žmonės išmoks, kad Dievas rimtai žiūri į nuodėmę? Jie turi paklusti jo įsakymams ir būti šventa tauta.

O, Dieve, prašau būk gailingas savo žmonėms. Atleisk jų nuodėmes.

Eik. Pasidirbk žalvarinę gyvatę kaip tos, kurios kanda žmones. Uždėk ją ant stulpo. Kad visi matytų. Pasakyk jiems paprasčiausiai žiūrėti į žalvarinę gyvatę ir jie iš karto pagis.

Surinkite jų varinius smilkytuvus ir iš jų padarykite uždengimą aukurai.

Kai matysite varinį aukuro uždengimą, prisiminsite šią dieną, kai vyrai nepaisė Dievo įsakymų ir patys siekė būti kunigais.

Tai buvo diena, kurios Izraelio vaikai niekada nepamirš. Dievas aiškiai parodė, kad Mozė buvo jo pranašas ir tik tie, kuriuos jis paskyrė, galėjo būti kunigais.

Dievo šlovė visada buvo virš palapinės ir žmonės noriai sekė Moze atgal ir pirmyn per dykumą dar 40 metų.

Dievo šlovė su mumis ir Jis duoda mums duonas iš dangaus.

Dievas ir toliau lijo duona iš dangaus ir Jis parūpindavo jiems vandens iš uolos. Ugnies stulpas padengdavo juos naktį ir debesis dieną. Jie apsigyveno ir mokėsi laikytis Dievo įsakymų.

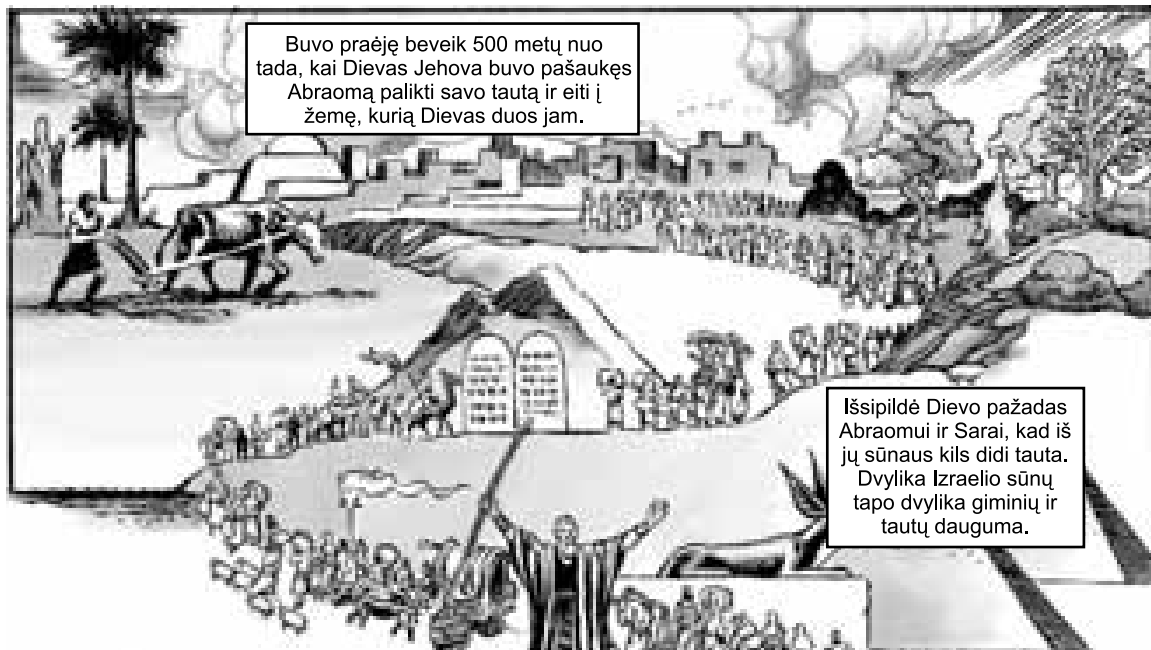
Kunigai lankė palapinę ir aukojo kasdienes aukas kaip Mozė buvo įsakęs.

Po 40 metų dykumoje, kai kiekvienas ruošėsi eiti į pažadėtąją žemę, Dievas pašaukė Mozę į kalną. Ten po vieno paskutinio pokalbio su Dievu, jis atsigulė ir tyliai mirė.

Nedelsiant jo dvasia buvo nunešta pas Dievą. Ten ji bus iki laiko pabaigos, kai ji vėl susijungs prie savo žmonių Dievo Abraomui pažadėtoje žemėje.

Buvo praėję beveik 500 metų nuo tada, kai Dievas Jehova buvo pašaukęs Abraomą palikti savo tautą ir eiti į žemę, kurią Dievas duos jam.

Išsipildė Dievo pažadas Abraomui ir Sarai, kad iš jų sūnaus kils didi tauta. Dvylika Izraelio sūnų tapo dvylika giminių ir tautų dauguma.

Jie buvo perėję per vergiją, klaidžiojo dykumoje su Moze, gavo Dievo įstatymą ir dabar pagaliau įėjo į Pažadėtąją žemę. Per visą kelionę dykumoje berniukas visada buvo šalia Mozės stebėdamas ir mokydamasis kaip vadovauti Izraelio tautai.

Tas berniukas užaugo galingu kariautoju Jozue.

Po to, kai Mozė išėjo būti su Dievu, Jozuė buvo Dievo išrinktas vesti žmones į žemę, kurią Dievas buvo pažadėjęs Abraomui.

Tauta prisiminė pranašystę apie tai, kad jie bus ateiviai svetimoje šalyje, ir kad po 400 metų jie bus sugrąžinti į jų protėvių žemę. Dievas laikėsi pažado.

Tą dieną, kai jie perėjo Jordaną, baigėsi mana iš dangaus ir jie valgė šviežią maistą iš tos šalies.

O, vyre, nuostabi yra šalis, kurią Dievas davė mums.

Taip, tai gera vieta auginti mūsų vaikus ir mokyti juos gyventi šventume ir taikoje.